

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
NIAL FENNELLY

fremSAT den 17. december 1998 *

Indledning

1. Denne appel vedrører en indsigelse mod Europa-Parlamentets udnævnelse af en kontorchef for Parlamentets Informationskontor i Madrid. Sagens hovedspørgsmål er, om en institution kan fastsætte adgangsbetingelser for en intern udvælgelsesprøve, der afviger fra betingelserne i det oprindelige stillingsopslag.

3. Den 10. januar 1994 offentliggjorde Europa-Parlamentet stillingsopslag nr. 7424 med henblik på at besætte stilling nr. III/A/2743, kontorchef for Informationskontoret i Madrid, ved forfremmelse eller forflyttelse inden for institutionen. Kvalifikationskravene var følgende:

»— Universitetsstudier afsluttet med eksamensbevis eller faglig erfaring, der garanterer et tilsvarende niveau

— bekræftet erfaring med presstjeneste og journalistik

Relevante retsforskrifter og faktiske omstændigheder

2. Appellanten, der er tjenestemand i lønklasse A5, løntrin 2, i Europa-Parlamentets Informationskontor i Madrid, blev i to perioder a 11 måneder i henholdsvis 1993 og 1994/95 anmodet om midlertidigt at varetage stillingen som chef for dette kontor.

— dybtgående kendskab til informationsmediernes funktion og til det spanske regeringssystem

— særdeles godt kendskab til europæiske problemer

— dybtgående kendskab til et af De Europæiske Fællesskabers officielle sprog og særdeles godt kendskab til et andet af

* Originalsprog: engelsk.

disse sprog. Af arbejdsmæssige grunde kræves der dybtgående kendskab til spansk. Kendskab til andre af De Europæiske Fællesskabers officielle sprog vil blive taget i betragtning.«

4. Ingen af ansøgerne til stillingen blev fundet i besiddelse af den krævede erfaring. Den 9. marts 1994 offentliggjorde Europa-Parlamentet meddelelse om intern udvælgelsesprøve nr. A/88 (herefter »meddelelse nr. A/88«). Den angav følgende betingelser for adgang til prøven:

»A. Obligatoriske kvalifikationer og erfaringer

Ansøgerne skal have afsluttet universitetsstudier og opnået en universitetsgrad samt have forrettet mindst fem års uafbrudt tjeneste som tjenestemand, midlertidigt ansat eller hjælpeansat i Fællesskabets institutioner.

B. Sprogkundskaber

Ansøgerne skal beherske spansk fuldstændigt og have et særdeles godt kendskab til et andet af Den Europæiske Unions sprog.«

5. Appellanten deltog i prøven og blev af udvælgelseskomitéen opført som nr. 2 på listen over egnede ansøgere. Generaldirektøren for Generaldirektoratet for Informations- og Pressetjenesten havde derefter samtaler med de tre første på listen. Bl.a. under hensyn til resultaterne af prøven samt til hver enkelt ansøgers erfaring inden for informationsarbejde og ledelse indstillede han appellanten til at besætte stilling nr. III/A/2743. Ved skrivelse af 30. januar 1995 indstillede generalsekretæren til ansættelsesmyndigheden, Europa-Parlamentets formand, at en anden ansøger (herefter »X«), der var blevet opført som nr. 1 på egnethedslisten, blev udnævnt. Formanden udnævnte ved afgørelse af 21. februar 1995 X til stillingen.

6. Den 29. maj 1995 indgav appellanten en klage, som blev afvist ved skrivelse af 6. oktober 1995, og den 12. juni 1997 afviste Retten i Første Instans at give ham medhold i det søgsmål, som han havde anlagt med påstand om annullation dels af afgørelsen om at udnævne X, dels af afgørelsen om ikke at udnævne ham selv til stillingen¹.

Appellantens anbringender

7. Appellanten støtter sin appel for Domstolen på seks anbringender, som jeg skal behandle i samme rækkefølge, Retten i

¹ — Dom af 12.6.1997, sag T-237/95, Carbajo Ferrero mod Parlamentet, Sml. Pers. I-A, s. 141, og II, s. 429, herefter »den appellerede dom«.

Første Instans behandlede de tilsvarende anbringender.

have »bekræftet erfaring med presstjeneste og journalistik«, at deltage i prøven.

8. Indledningsvis skal jeg, generelt, anholde, at Europa-Parlamentet over for appellansens anbringender — det gælder samtlige — i alt for høj grad har argumenteret for, at de bør afvises fra påkendelse, blot fordi de indeholder argumenter, som også blev fremsat over for Retten i Første Instans. Dette argument er naturligvis uanvendeligt i alle tilfælde. Appellanten angiver i hvert enkelt anbringende, hvilke punkter i Rettens dom han anfægter, og forklarer årsagen hertil. Hans argumenter bygger naturligvis på argumenter, som først blev fremsat over for Retten i Første Instans. Gjorde de ikke det, kunne de ikke admittes ifølge artikel 113, stk. 2, i Domstolens procesreglement.

10. I den i første instans afsagte dom findes Rettens bemærkninger vedrørende dette argument i præmis 45-60². Hovedpunkterne heri kan sammenfattes således:

— Betingelserne i meddelelse nr. A/88 kunne lovligt have været begrænset til kun at omfatte dem, der er anført i artikel 5, stk. 1, i vedtægten for tjenestemænd, nemlig en universitetsuddannelse eller dermed ligestillede faglige kundskaber. Der er således ingen tvivl om, at det var angivet tilstrækkelig præcist i meddelelsen, hvilke betingelser ansøgerne skulle opfylde for at bestride stillingen. Udvælgelseskomitéen kunne vurdere, om ansøgerne opfyldte disse betingelser (præmis 48 og 49)³.

Appellansens første anbringende

9. Dette anbringende, som er blevet fremført på en noget spredt måde under overskriften »påstand om magtfordrejning«, går i det væsentlige ud på, at Europa-Parlamentet ved udstedelsen af meddelelse nr. A/88 ikke iagttog ordlyden af stillingsopslag nr. 7424. Dette gjorde det muligt for X, som ikke ved udløbet af ansøgningsfristen for at deltage i udvælgelsesprøven kunne påberåbe sig at

— Når ansættelsesmyndigheden beslutter sig til at udvide sine valgmuligheder ved at overgå fra ét trin af ansættelsesproceduren til et andet i henhold til rækkefølgen i vedtægtens artikel 29, stk. 1, skal den sikre, at der er overensstemmelse mellem betingelserne i stillingsopslaget,

² — Præmisnumrene i parentes i teksten henviser til den appellerede dom.

³ — Dom af 14.6.1972, sag 44/71, Marcato mod Kommissionen, Sml. 1972, s. 105, org. ref.: Rec. s. 427, præmis 14, og af 12.7.1989, sag 225/87, Belardinelli m.fl. mod Domstolen, Sml. s. 2353, præmis 13 og 14.

og de betingelser, der angives i meddelelserne vedrørende de senere trin (præmis 50) ⁴.

kunne fastsættes for en intern udvælgelsesprøve, var anciennitet og en universitetsgrad samt, om nødvendigt, kendskab til et bestemt officielt sprog (præmis 53).

— I det foreliggende tilfælde »skete der ikke nogen væsentlig ændring i de prøver, ansøgerne skulle gennemgå«, idet udvælgelseskomitéen efterprøvede deres kundskaber og faglige kvalifikationer på udvælgelsesprøvens andet trin i stedet for at vurdere dem på første trin, hvor det skulle undersøges, om ansøgerne opfyldte betingelserne for at få adgang til udvælgelsesprøven (præmis 51).

— Appellanten havde ikke fremlagt objektive, relevante og konsistente indicier for, at Europa-Parlamentet havde begået magtfordrejning ved at udforme betingelserne i meddelelse nr. A/88 på en måde, der havde til formål at gøre det muligt for X at deltage i udvælgelsesprøven (præmis 54 og 55).

— Under alle omstændigheder blev meddelelse nr. A/88 ikke ændret på en sådan måde, at det skadede institutionens ansattes adgang til at ansøge, og ændringen favoriserede derfor ikke eksterne ansøgere (præmis 52). Europa-Parlamentet havde gjort gældende, at ræsonnementet i Van der Stijl-dommen ikke fandt anvendelse, når interne ansøgers interesser ikke blev skadet til fordel for eksterne ansøgere.

— Det var til fordel for appellanten, at der blev afholdt en intern udvælgelsesprøve, idet han ikke var kvalificeret til at ansøge om forfremmelse til stillingen (præmis 56).

— Appellanten havde ikke bestridt Europa-Parlamentets påstand om, at de eneste adgangsbetingelser, der ifølge Parlamentets formands afgørelse af 15. marts 1989

11. Appellanten hævder, at den retspraksis, Retten i Første Instans henviser til, er irrelevant, idet hans klagepunkt ikke vedrører besættelsen af flere stillinger, som i Marcato-dommen ⁵, men kun én stilling, og heller ikke oprettelsen af en ansættelsesreserve, som

⁴ — Dom af 22.5.1996, sag T-140/94, Gutiérrez mod Parlamentet, Sml. Pers. I-A, s. 241, og II, s. 689, præmis 43, af 28.2.1989, forenede sager 341/85, 251/86, 258/86, 259/86, 262/86, 266/86, 222/87 og 232/87, Van der Stijl og Cullington mod Kommissionen, Sml. s. 511.

⁵ — Fodnote 3.

i Belardinelli-dommen ⁶. Retten begik derfor en fejl ved at antage, at meddelelsen om udvælgelsesprøven kun behøvede at indeholde de i artikel 5, stk. 1, andet afsnit, i vedtægtsens bilag III fastsatte minimumsbetingelser. Endvidere udviser meddelelse nr. A/88 en væsentlig ændring i forhold til stillingsopslaget, idet de betingelser, ansøgerne skulle opfylde for at bestride stillingen, ikke blev gentaget i meddelelse nr. A/88. Denne ændring gjorde det muligt for andre ansatte i institutionen, der ellers ville have været udelukket, herunder X, at deltage i prøven. Prøver af kundskaber og faglige kvalifikationer på et senere trin som en del af selve udvælgelsesprøven er irrelevante og ikke i overensstemmelse med den procedure i to trin, der er fastsat i artikel 5 i bilag III til vedtægten. At ændringen ikke var til fordel for eksterne ansøgere, er irrelevant, idet der skal være overensstemmelse mellem de betingelser, som angives på de forskellige trin, også selv om der er tale om en intern ansættelsesprocedure i institutionen. Hvis ansættelsesmyndigheden havde besluttet, at betingelserne i stillingsopslaget ikke længere modsvarede tjenestens behov, skulle opslaget have været trukket tilbage og en ny ansættelsesprocedure indledt i henhold til andre kriterier ⁷.

12. Europa-Parlamentet hævder, at der ikke er noget holdepunkt for dette anbringende, da vedtægten ikke giver grundlag for at sondre mellem ansættelsesprocedurerne, eller kræver en mere eller mindre detaljeret affattelse af meddelelsen om udvælgelsesprøven alt efter, hvor mange stillinger der er ledige.

13. Hvordan dette spørgsmål skal løses, afhænger af, hvordan vedtægtsens artikel 29, stk. 1, skal fortolkes. Dette stykke lyder således:

»Ved besættelse af ledige stillinger i en institution skal ansættelsesmyndighederne først tage følgende i betragtning:

- a) Mulighederne for forfremmelse og forflyttelse inden for institutionen ⁸
- b) mulighederne for gennemførelse af udvælgelsesprøver inden for institutionen
- c) ansøgninger om overflyttelse indgivet af tjenestemænd i andre af De Europæiske Fællesskabers tre institutioner

og derpå gennemføre udvælgelsesproceduren baseret enten på kvalifikationsbeviser, på prøve eller på både kvalifikationsbeviser og

6 — Fodnote 3.

7 — Dom af 7.2.1990, sag C-81/88, Müllers mod ØSU, Sml. I, s. 249.

8 — Denne fodnote er kun relevant for den engelsksprogede udgave af nærværende forslag til afgørelse.

prøver. Udvælgelsesproceduren er fastsat i bilag III.

Denne procedure kan også gennemføres med henblik på oprettelse af en ansættelsesreserve.«

14. I dommen i sagen Van Belle mod Rådet udtalte Domstolen, at »artikel 29 er en del af det kapitel i vedtægten, der vedrører ansættelse og omhandler de forskellige måder at besætte en ledig stilling på«, og antog, at institutionen skulle tage de i stk. 1 anførte tre muligheder i betragtning »i nævnte rækkefølge«⁹.

15. Når en institution vælger at besætte en ledig stilling ved forfremmelse i henhold til artikel 29, stk. 1, litra a), følger det af den almindelige opbygning af vedtægten, at artikel 45, stk. 1, også finder anvendelse¹⁰. I dommen i sagen Grassi mod Rådet fastslog Domstolen, at institutionerne har en udstrakt skønsbeføjelse, når de beslutter at udnævne en tjenestemand til en stilling ved forfremmelse, navnlig ved sammenligningen af ansøgenes respektive kvalifikationer, men »udøvelsen heraf [forudsætter] af samme grund en nøje undersøgelse af aktsamlingerne samt en omhyggelig iagttagelse af de i stillingsopslaget opstillede betingelser«¹¹. Skønsbeføjelsen skal dog udøves »inden for de rammer, den selv har opstillet ved stillingsopslaget«. Da stillingsopslaget, der skal

angive, »hvilke betingelser der særlig kræves opfyldt ved besættelsen af denne stilling«, har som sin grundlæggende funktion »at underrette interesserede så nøjagtigt som muligt om de betingelser, de skal opfylde ved besættelsen af den pågældende stilling for at bringe dem i stand til at bedømme, om det har noget formål for dem at indgive en ansøgning«, må institutionen ikke ændre betingelserne ex post facto. Finder den, at de oprindeligt fastsatte betingelser var strengere end nødvendigt, står det den frit for at tilbagekalde det oprindelige stillingsopslag og erstatte det med et ændret opslag¹².

16. I Van der Stijl-sagen¹³ havde Kommissionen besluttet at afholde en almindelig udvælgelsesprøve på grundlag af en meddelelse om udvælgelsesprøve, hvori der var fastsat betingelser for at blive udnævnt til stillingen, som var væsentligt mindre krævende end dem, der var fastsat i det oprindelige stillingsopslag. Domstolen antog, at selv om de i Grassi-dommen fastsatte principper blev »knæsat i forbindelse med en intern forfremmelsesprocedure, gælder de i lige så høj grad for overensstemmelsen mellem en meddelelse om ledig stilling og en meddelelse om udvælgelsesprøve ... [og at] enhver anden fortolkning [ville] udhule bestemmelserne i vedtægtens artikel 29, som pålægger institutionerne at tage mulighederne for ansættelse inden for institutionen i betragtning inden afholdelse af en almindelig udvælgelsesprøve«¹⁴.

9 — Dom af 5.12.1974, sag 176/73, Van Belle mod Rådet, Sml. s. 1361, præmis 4 og 5. Faktisk er den i slutningen af stk. 1, andet afsnit, nævnte almindelige udvælgelsesprøve en fjerde mulighed.

10 — Dette afgjordes af Retten i Første Instans i dom af 21.2.1995, sag T-506/93, Moat mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 43, og II, s. 147, præmis 37.

11 — Dom af 30.10.1974, sag 188/73, Sml. s. 1099, præmis 26 og 38 (herefter Grassi-dommen); jf. også dom af 18.3.1997, forenede sager T-178/95 og T-179/95, Picciolo og Caló mod Regionsudvalget, Sml. Pers. I-A, s. 51, og II, s. 155, præmis 85 (herefter Picciolo-dommen).

12 — Grassi-dommen, fodnote 11, præmis 38-43. Jf. også Picciolo-dommen, fodnote 11, præmis 87.

13 — Fodnote 4.

14 — Præmis 52, min fremhævelse.

17. I det foreliggende tilfælde var det ikke lykkedes Europa-Parlamentet at besætte stillingen gennem forfremmelse eller forflyttelse inden for institutionen, og det havde derfor ret til at gå over til at afholde en intern udvælgelsesprøve. Spørgsmålet er, om det havde lov til at basere denne prøve på andre og mindre krævende betingelser end stillingsopslagets.

18. For mig står det klart, at institutionen ud fra såvel opbygningen og affattelsen af artikel 29, stk. 1, som Domstolens praksis ikke i en meddelelse om en intern udvælgelsesprøve i institutionen kan ændre de betingelser, der allerede er blevet fastsat i stillingsopslaget. Artiklen tilsigter, i form af en progressiv trinfølge, at give fortrinsret til ansøgere, som i forvejen gør tjeneste i den pågældende institution (de to første trin) eller i institutionerne i det hele taget (tredje trin). Den procedure, der fastlægges i bestemmelsen, skal følges, når institutionerne ønsker at besætte en ledig stilling; hvert trin i rækkefølgen, som har til formål at få den ledige stilling besat, skal gennemføres under henvisning til stillingen, således som den allerede er blevet beskrevet. Stillingsopslaget fastlægger procedurens grundlæggende parametre, navnlig gennem den måde, hvorpå »den ledige stilling« art defineres. Enhver senere ændring af betingelserne ændrer den ledige stillings art og fordrejer derved hele proceduren. En sådan ændring svarer til at »lave om på spillereglerne«.

19. Hvis en institution lempede de oprindelige betingelser ved overgangen fra første trin til afholdelsen af en intern udvælgelsesprøve,

ville den dermed udelukke de tjenestemænd i den pågældende institution, som kunne have opfyldt de mindre krævende betingelser i meddelelsen om udvælgelsesprøven. De pågældende tjenestemænd ville naturligvis have ret til at ansøge på den interne prøves trin, men det er ikke relevant; artikel 29, stk. 1, har til formål at give dem ret til at få deres ansøgninger taget i betragtning, før institutionen kan beslutte at afholde en intern prøve. Endvidere kan institutionen ved at lempe betingelserne i meddelelsen om udvælgelsesprøven give tjenestemænd adgang til prøven, som ikke har de kvalifikationer, institutionen selv i tjenestens interesse har fastsat som nødvendige for at kunne bestride stillingen.

20. Dette er ikke de eneste problemer, som en sådan fortolkning af artikel 29, stk. 1, giver anledning til. Beslutter institutionen eksempelvis, at hverken forfremmelse, overflyttelse eller en intern udvælgelsesprøve har været »[egnet] til at sikre, at der udnævnes en person, som er i besiddelse af de højeste kvalifikationer hvad angår kompetence, tjenstlig indsats og integritet«, hvilket er bestemmelsens grundlæggende mål¹⁵, står det den frit for at tage ansøgninger om overflyttelse mellem institutioner i betragtning i overensstemmelse med litra c). Herefter vil det spørgsmål imidlertid melde sig, om en sådan beslutning skal træffes i relation til den ledige stilling, således som den er defineret i stil-

15 — Dom af 22.3.1995, sag T-586/93, Kotzoni mod ØSU, Sml. II, s. 665, præmis 93.

lingsopslaget, eller således som den er defineret i den mindre strenge meddelelse om udvælgelsesprøve. Hvis det var tilladt at ændre betingelserne fra det ene trin til det andet, kunne ansættelsesmyndigheden enten lempe kriterierne yderligere eller, subsidiært, fastsætte endnu strengere betingelser end i det oprindelige stillingsopslag. Ingen af disse muligheder synes at stemme overens med opbygningen af vedtægtens artikel 29, stk. 1.

satte principper »i lige så høj grad« gælder, når institutionen har besluttet at afholde en almindelig udvælgelsesprøve, betyder — i modsætning til, hvad Europa-Parlamentet har hævdet — ingenlunde, at de ikke gælder, når det er en intern udvælgelsesprøve, institutionen afholder¹⁷.

21. Den fortolkning, Retten i Første Instans i det foreliggende tilfælde har anlagt af artikel 29, stk. 1, anser jeg for en retlig fejl. Jeg kan ikke se nogen begrundelse for ikke at lade den fortolkning af bestemmelsen finde generel anvendelse, som Domstolen anlagde i Grassi-dommen, nemlig: »Når en stilling skal besættes, bør nævnte myndighed allerede ved udformningen af stillingsopslaget gøres sig klart, hvilke betingelser der særlig kræves opfyldt ved besættelsen af denne stilling, men vedtægtens bestemmelser er ikke efterlevet, hvis den først bekendtgør disse betingelser efter opslagens offentliggørelse«¹⁶.

22. I præmis 48 og 49 i sin dom afgjorde Retten i Første Instans på grundlag af Marcato- og Belardinelli-dommene, at det ville have været tilstrækkeligt, om der som adgangsbetingelser var blevet fastsat de i vedtægtens artikel 5, stk. 1, andet afsnit, i vedtægtens bilag III anførte minimumsbetingelser. Jeg forstår ikke, hvordan disse domme kan være relevante for nærværende aspekt af den foreliggende sag. I Marcato-sagen blev der givet meddelelse om de fire ledige stillinger, som der var tale om, i meddelelsen om udvælgelsesprøven, som blev offentliggjort samtidig med stillingsopslaget¹⁸; der opstod ikke, og kunne heller ikke opstå, spørgsmål om manglende overensstemmelse mellem dem. Tvisten i Bellardini-sagen drejede sig om betingelserne for adgang til en intern udvælgelsesprøve, som blev afholdt med henblik på oprettelse af en ansættelsesreserve af kategori B-tjenestemænd, ikke med hen-

Jeg kan tilføje, at spørgsmålet om begunstiggelse af eksterne ansøgere ikke opstod i forbindelse med Grassi-sagens omstændigheder, idet den pågældende ansættelsesprocedure var fuldstændig intern samt baseret på vedtægtens artikel 29, stk. 1, og artikel 45, stk. 1. Denne opfattelse bekræftes af selve formuleringen af Van der Stijl-dommen. At Domstolen fastslog, at de i Grassi-dommen knæ-

17 — Præmis 52.

18 — Sagsøgerens første påstand blev således angivet som vedrørende »meddelelse om udvælgelsesprøve KOM/484-487/70«. Domstolen konkluderede, at sagsøgeren ikke skulle have medhold i sin påstand »for så vidt angår stillingsopslaget« (præmis 16).

16 — Fodnote 11, præmis 39.

blik på kun én ledig stilling, hvorfor det var unødvendigt, og også umuligt, at fastsætte adgangsbetingelserne under henvisning til et stillingsopslag. Under alle omstændigheder går appellantens klagepunkt i det foreliggende tilfælde ikke ud på, at meddelelse nr. A/88 ikke var tilstrækkelig præcis i sig selv, men at den afveg fra stillingsopslag nr. 7424.

anførte betingelser som adgangsbetingelser i meddelelsen om prøven, havde X ikke kunnet deltage i denne, eftersom han ved ansøgningsfristens udløb ikke besad den krævede bekræftede erfaring med pressetjeneste og journalistik.

23. Retten forudsætter tilsyneladende, at institutionen kan råde bod på en eventuel uoverensstemmelse mellem stillingsopslaget og meddelelsen om udvælgelsesprøven ved at lade de i stillingsopslaget fastsatte betingelser finde anvendelse ved gennemførelsen af prøver, der er omhandlet i meddelelsen om prøven (præmis 51 og 52). Artikel 5 i bilag III til vedtægten bestemmer imidlertid, at udvælgelseskomitéen i en institution, som afholder en udvælgelsesprøve, skal udfærdige »listen over ansøgere, der opfylder de betingelser, der er fastsat i meddelelsen om udvælgelsesprøven«, før den gennemfører selve prøverne. Det trin, hvorpå et kriterium anvendes, og den stringens, hvormed det anvendes på det pågældende trin, kan imidlertid føre til forskellige resultater. Det kan ikke påstås at være irrelevant, om et bestemt kriterium anvendes som en (streng) betingelse for at deltage i en udvælgelsesprøve eller som en (mindre streng) retningslinje for, hvordan udvælgelseskomitéen skal gennemføre prøven. Appellanten anfører som eksempel, at Europa-Parlamentet gjorde gældende over for Retten, at hvis Parlamentet også havde anvendt de i stillingsopslaget

24. At Europa-Parlamentet fremsatte dette argument, tyder for mig på, ikke alene at de i stillingsopslaget fastsatte adgangsbetingelser rent faktisk blev lempet i meddelelsen om prøven, men også, at denne ændring udtrykkelig havde til formål at give ansøgere adgang til prøven, som ikke opfyldte disse betingelser.

25. I præmis 56 i sin dom anfører Retten korrekt, at afholdelsen af en intern udvælgelsesprøve var til fordel for appellanten, som ikke havde været berettiget til at ansøge om at blive udnævnt til stillingen ved forfremmelse eller forflyttelse. Det er imidlertid klart, at dette ikke tilbageviser appellantens argument om, at der blev givet en ansøger adgang, som ikke havde fået adgang til en udvælgelsesprøve afholdt i overensstemmelse med stillingsopslaget. Retspraksis anerkender fuldt ud lovligheden af et sådant anbringende¹⁹.

26. Retten støtter sig i præmis 53 i dommen på Europa-Parlamentets formands afgørelse

19 — Jf. eksempelvis generaladvokat Jacobs' gennemgang i Van der Stijl-dommen, fodnote 4, punkt 28.

af 15. marts 1989 om fastlæggelse af de til-ladte adgangsbetingelser for interne udvæl-gelsesprøver i institutionen. Uanset dens ordlyd mener jeg ikke, at en intern afgørelse i en institution kan gå forud for vedtægtens krav.

27. Det følger efter min opfattelse af det ovenstående, at appellansens anbringende om, at Retten i Første Instans begik en retlig fejl ved at antage, at Europa-Parlamentet under de i sagen foreliggende omstændig-heder ikke havde tilsidesat proceduren i ved-tægtens artikel 29, stk. 1, ved udnævnelsen af X, bør tiltrædes.

28. Appellanten har søgt at påberåbe sig ure-gelmæssighederne i meddelelsen om udvæl-gelsesprøven som indicier for, at Europa-Parlamentet har begået magtfordrejning, i det foreliggende tilfælde ved at benytte ansættel-sesproceduren til at sikre udnævnelsen af en på forhånd udvalgt ansøger, som ikke besidder de egenskaber, der er nødvendige for at bestride stillingen. Domstolen må acceptere, hvad Retten konstaterede som en faktisk omstændighed — og som jeg ikke ser nogen grund at betvivle — nemlig at appel-lanten ikke havde fremlagt objektive, rele-vante og konsistente beviser for, at udnæv-nelsen blev foretaget, eller udvælgelsesprøven afholdt, med andre formål for øje end dem, som ansættelsesmyndigheden er tillagt befø-jelser til at varetage.

29. Uregelmæssighederne i forbindelse med fastsættelsen af betingelserne i meddelelsen om udvælgelsesprøven har imidlertid haft direkte betydning for prøvens udfald. Derfor mener jeg, at Domstolen bør tage appellan-tens påstande til følge. For at bortvejre even-tuelle bekymringer for, at afgørelsen om at udnævne X til stillingen eventuelt annulleres, uden at han er blevet hørt i sagen, skal jeg tilføje, at han har haft mulighed for at ind-træde som intervenerende tredjepart med en interesse i dens afgørelse²⁰. Han har ikke kunnet undgå at blive bekendt med appellan-tens stævning gennem det sammendrag, der blev offentliggjort i *De Europæiske Fælles-skabers Tidende*²¹, og den omstændighed, at en interesseret tredjepart ikke har interven-eret²², men sat sin lid til, at den ansættende institution ville varetage hans interesser til-strækkeligt²³, kan ikke hindre Domstolen i at afsige den dom, der er passende i en sådan sag.

30. På baggrund af det ovenstående mener jeg, at den af Retten i Første Instans afsagte dom bør ophæves, fordi den ikke giver appellanten medhold i hans klagepunkt om den ændring af ansættelsesbetingelserne for stilling nr. III/A/2743, kontorchef for Europa-Parlamentets Informationskontor i Madrid, som Europa-Parlamentet foretog i meddelelse om intern udvælgelsesprøve

20 — Artikel 37 i EF-statutten for Domstolen, som ved statutens artikel 46 er udvidet til også gælde for Retten i Første Instans.

21 — Dom af 20.3.1991, sag T-1/90, Pérez-Mínguez Casariego mod Kommissionen, Sml. II, s. 143, præmis 43.

22 — Dom af 10.12.1969, sag 12/69, Wönerth mod Kommis-sionen, Sml. 1969, s. 167, org. ref.: Rec. s. 577, præmis 8, af 9.7.1981, sag 184/80, Van Zaanen mod Revisionsretten, Sml. s. 1951, præmis 13, og Pérez-Mínguez-dommen, fod-note 21, præmis 43; jf. også Sir Gordon Slynn's forslag til afgørelse i Van Zaanen-sagen, på s. 1971.

23 — Pérez-Mínguez-dommen, fodnote 21, præmis 42.

nr. A/88, og at afgørelserne om dels at udnævne den udvalgte ansøger til stillingen, dels ikke at imødekomme appellan- tens ansøgning, bør annulleres.

Appellantens andet anbringende

31. Ved dette anbringende kritiseres Retten i Første Instans for at have forkastet appellan- tens klagepunkt om, at meddelelsen om udvælgelsesprøven blev tilsidesat ved en dis- kriminerende adfærd fra udvælgelseskomit- téens side i forbindelse med sprogprøverne. Retten fandt i det væsentlige, at klagepunktet først var blevet fremsat under retsmødet. En kort gengivelse af det anfægtede forløb er derfor nødvendig. Det er vigtigt at erindre, at udfaldet af sprogprøverne synes at have spillet en central, måske afgørende, rolle for, at valget i sidste instans faldt på X i stedet for på appellant. Som appellant synes at have været klar over fra begyndelsen, var der ved prøvernes slutning kun ét point's forskel mellem de to ansøgere, og denne forskel skyldtes sprogprøverne, hvorunder X opnåede fem points og appellant fire. Generaldirektøren indstillede appellant på grundlag af hans bedre erfaring med presse- tjeneste. Generalsekretæren bemærkede dog, at der var tale om et yderst vanskeligt valg, og han indstillede, at man fulgte udvælgelses- komitéens konklusioner. Dette førte til, at ansættelsesmyndigheden traf afgørelse til fordel for X.

32. Appellant har i såvel den oprindelige sag som appellen gjort gældende, at udvæl- gelseskomitéen tilsidesatte betingelserne for

adgang til prøven, ifølge hvilke ansøgerne blot skulle »beherske spansk fuldstændigt og have et særdeles godt kendskab til et andet af Den Europæiske Unions sprog«, ved også at tage kendskab til et tredje og fjerde sprog i betragtning. Med en sætning af central betydning for dette spørgsmål har appel- lanten videre anført, at udvælgelseskomitéen forskelsbehandlede ansøgere, herunder kla- geren, »der, berettiget, ikke koncentrerede sig særligt om de spørgsmål, som udvælgel- seskomitéen måtte have stillet dem på et tredje eller fjerde sprog«.

33. Sådan som det er formuleret, skal jeg vedrørende dette klagepunkt indledningsvis pege på — som det også blev fremhævet i Europa-Parlamentets svarskrift og anerkendt af Retten i Første Instans — at der ifølge punkt III. B.2.c i meddelelsen om udvælgel- sesprøven skulle føres »en fri samtale med udvælgelseskomitéen, som kan give denne mulighed for at konstatere, hvilke kund- skaber ansøgerne har på andre af Den Euro- pæiske Unions officielle sprog end deres første sprog«. Retten afgjorde med andre ord, at udvælgelseskomitéen ikke havde overskredet rammerne for prøven ved at vur- dere ansøgernes kendskab til et tredje eller fjerde sprog. Denne afgørelse er ikke blevet anfægtet under appelsagen. Tilbage står at undersøge påstanden om forskelsbehandling, hvorefter X blev behandlet mere fordelagtigt ved, i modsætning til appellant, at få stillet spørgsmål på andre sprog. Denne problema- tiks første aspekt vedrører formuleringen af klagen over forskelsbehandling som refereret i foregående punkt.

34. Da appellanten anlagde sag ved Retten i Første Instans, var han, som påpeget af Europa-Parlamentet, naturligvis klar over omstændighederne i forbindelse sine egne samtaler med udvælgelseskomitéen, herunder om han fik stillet spørgsmål på et tredje eller fjerde sprog. Endvidere var han klar over, sådan som han også gjorde gældende i stævningen, at det ene point, der adskilte ham fra X, hidrørte fra sprogprøverne. Han indskrænkede sig imidlertid til at påberåbe sig sin legitime ret til ikke at koncentrere sig særligt om sådanne spørgsmål. Dette er noget ganske andet end hans aktuelle påstand om, at han ikke selv fik stillet sådanne spørgsmål. Efter min opfattelse adskiller påstanden i stævningen sig ikke fra den aktuelle, ganske vist urigtige, påstand om, at et tredje eller fjerde sprog ikke kunne tages i betragtning. På grund af den centrale rolle, som sprogprøverne spiller, ville jeg have været positiv over for appellants standpunkt i denne forbindelse, hvis han havde gjort det klart. Men påstanden i stævningen er i bedste fald tvetydig. Den indebærer, om ikke andet, at han fik stillet spørgsmål på et tredje eller fjerde sprog, men at han, af årsager, som ifølge ham var berettigede, ikke var forberedt herpå. På den baggrund har han ikke noget rimelig undskyldning for ikke at anføre, at han ikke fik stillet sådanne spørgsmål, hvis dette er tilfældet.

35. Appellanten fastholdt i replikken under forhandlingerne ved Retten i Første Instans, at der ikke måtte stilles spørgsmål på et tredje eller fjerde sprog, og at punkt III. B.2.c i meddelelsen om udvælgel-

sesprøven kun betød, at ét sprog ud over spansk ville blive taget i betragtning. Imidlertid hævdede han også, »subsidiært«, at han sandsynligvis ville have opnået flere points i sprogprøverne, hvis »han havde fået stillet spørgsmål på samme måde [som X] for at prøve hans kendskab til et tredje eller fjerde sprog — quod non«. Han gjorde ikke klart, om han nu hævdede, at han overhovedet ikke fik stillet spørgsmål på et tredje eller fjerde sprog. Hans påstand var endnu en gang tvetydig, skønt der ikke var nogen rimelig grund til en sådan tvetydighed.

36. Forud for retsmødet anmodede Retten i Første Instans Europa-Parlamentet om at fremlægge en række dokumenter. Blandt disse var udvælgelseskomitéens rapport og en tabel i et bilag (nr. 5) hertil over de points, ansøgerne havde fået ved prøverne. Appellanten henviste under retsmødet til dette dokument (jf. præmis 62) for at underbygge sin påstand om ulige behandling. X fik tre points for italiensk og ét point for henholdsvis fransk og engelsk, mens appellanten fik tre points for fransk og ét for engelsk. For at vise, at der ikke blev stillet ham spørgsmål på andre sprog, f.eks. italiensk og portugisisk, som han i sin ansøgning havde angivet at have kendskab til, henviste han til, at de relevante felter kun indeholdt en skråstreg.

37. Retten fastslog, at det under retsmødet var første gang, appellanten fremsatte argumentet om, at udvælgelseskomitéen ikke havde prøvet ansøgenes kendskab til samt-

lige de i stillingsansøgningerne anførte sprog, men fandt det ikke af den grund uantageligt til pådømmelse (præmis 70 og 71). Derimod fandt den (præmis 72), at påstanden om uregelmæssighed i sprogprøverne »[savne] ethvert grundlag og ikke [var] tilstrækkelig til at godtgøre, at udvælgelseskomitéen ikke [havde] afprøvet sagsøgerens kundskaber i alle de sprog, som han i sin ansøgning havde angivet at have kendskab til«.

sprog. Det fremgår af bilag 5, at appellanten var klar over, at han havde fået et point for engelsk, og han derfor antagelig var blevet stillet spørgsmål på dette sprog. Den manglende konsistens i hans standpunkt vidner om de vanskeligheder, Retten stod over for med hensyn til at nå frem til en konklusion vedrørende de faktiske omstændigheder. Det tilkommer ikke Domstolen at fastlægge faktiske omstændigheder, når der ikke er nogen åbenbar fejl i den appellerede dom. På dette punkt mener jeg ikke, at der nogen.

Appellantens tredje og fjerde anbringende

38. Hvad appellanten nu påstår, er, at Retten i Første Instans begik en fejl, da den antog, at han fremsatte argumentet for første gang under retsmødet. For første gang anfører han udtrykkelig, at der ikke blev stillet ham spørgsmål på et tredje eller fjerde sprog. Jeg mener, at dette anbringende bør forkastes. For det første havde Retten under retsmødet lejlighed til at høre parternes argumenter og påstande med hensyn til, hvordan tabellen i bilag 5 skulle fortolkes. Dette er en vurdering af de faktiske omstændigheder, som ikke kan behandles under en appelsag. Retten kunne i sin konklusion retmæssigt tage forløbet af appellants indlæg i betragtning, herunder det forhold, at dette klagepunkt ikke indgik i den oprindelige stævning. For det andet lod Retten ved sin afgørelse af, at det først var blevet fremsat under retsmødet, replikkens henvisning til den påståede forskelsbehandling i forhold til X upåagtet. Som nævnt var den deri fremsatte påstand imidlertid tvetydig. Under alle omstændigheder var den allerede uantagelig, fordi den ikke var blevet fremsat i stævningen. For det tredje forudsatte appellants regelmæssige henvisning til et tredje eller fjerde sprog forud for retsmødet, at spansk var det første

39. Appellanten hævdede i stævningen for Retten i Første Instans, at det var almindelig praksis, at ansættelsesmyndigheden fulgte indstillinger fra generaldirektøren for Generaldirektoratet for Informations- og Presse-tjenesten, og at den ikke burde have fraveget denne praksis uden at angive særlige grunde dertil. Selv om Europa-Parlamentet ikke benægtede, at der fandtes en sådan praksis, anførte Retten, at hverken vedtægten eller nogen anden bestemmelse pålagde ansættelsesmyndigheden at indhente en udtalelse fra den pågældende generaldirektør, for slet at tale om at følge en sådan (præmis 76). Vedtægtens artikel 30 gav ansættelsesmyndigheden ret til vælge mellem ansøgerne på udvælgelseskomitéens egnethedsliste. Hvis den kunne fravige udvælgelseskomitéens prioritering, kunne den så meget mere undlade at følge en rent rådgivningsmæssig ind-

stilling, som ikke var foreskrevet i vedtægten, og som var blevet fremsat efter, at udvælgelseskomitéen havde opstillet sin liste (præmis 77).

40. Appellanten gør, som sit tredje anbringende, gældende, at den almindelige praksis, hvorefter ansættelsesmyndigheden følger den pågældende generaldirektørs udtalelse, har karakter af »et internt direktiv, som indeholder retningslinjer for administrationens praksis, som denne ikke kan tilsidesætte uden begrundelse«²⁴.

41. Appellantens fjerde anbringende drejer sig om hans mere generelle argument over for Retten i Første Instans om, at bestemmelsen i vedtægts artikel 25, stk. 2, om, at enhver afgørelse, der indeholder et klagepunkt mod en tjenestemand, skal begrundes, blev tilsidesat. Retten bemærkede, at ansættelsesmyndigheden var forpligtet til at begrunde afvisningen af en klage fra en ansøger over, at den ikke havde udnævnt ham til en stilling²⁵. Om den angivne begrundelse var tilstrækkelig, skulle vurderes på grundlag af de konkrete omstændigheder, bl.a. retsaktens indhold, arten af de påberåbte grunde og den interesse, som modtageren kunne have i at få forklaringer²⁶. Den grund, der som svar på appellantens klage blev

anført til, at det var den udvalgte ansøger, og ikke appellanten, der blev udnævnt til stillingen, var, at ansættelsesmyndigheden ønskede at følge prioriteringen på udvælgelseskomitéens liste over egnede ansøgere (præmis 85). Denne begrundelse fandt Retten tilstrækkelig. Den fremgik allerede implicit af den i brevet til appellanten om udfaldet af prøven indeholdte oplysning om, at den ansøger, der var blevet placeret som nr. 1 på udvælgelseskomitéens liste, ville blive udnævnt (præmis 86). At appellanten ikke, før retsforhandlingerne begyndte, var blevet underrettet om, at forskellen mellem udvælgelseskomitéens points hidrørte fra sprogkundsksprøverne, var ikke relevant, eftersom ansættelsesmyndighedens afgørelse alene var baseret på ansøgernes samlede resultater (præmis 87). Retten anførte vedrørende generaldirektørens indstilling, at ansættelsesmyndigheden ikke havde pligt til at høre ham, at udvælgelseskomitéen allerede havde prioriteret ansøgerne efter kvalifikationer, og at der ikke kunne være nogen yderligere begrundelsespligt, når ansættelsesmyndigheden havde valgt at følge komitéens prioritering (præmis 88).

42. Endvidere gør appellanten gældende i sit fjerde anbringende, at han burde været blevet underrettet om, hvorfor udvælgelseskomitéen havde besluttet kun at opføre ham som nr. 2, og den udvalgte ansøger som nr. 1, på listen over egnede ansøgere. Navnlig burde han være blevet underrettet om sprogsprøvernes afgørende betydning, således at han havde kunnet opdage den påståede forskelsbehandling med hensyn til hans tredje

24 — Dom af 26.10.1993, sag T-22/92, Weißfels mod Parlamentet, Sml. II, s. 1095, præmis 40. Appellanten påberåber sig desuden dom af 26.1.1995, sag T-60/94, Pierrat mod Domstolen, Sml. Pers. I-A, s. 23, og II, s. 77, præmis 33. De punkter, som han henholder sig til, findes dog i præmis 35.

25 — Præmis 83 i den appellerede dom. Pierrat-dommen, fodnote 24, præmis 30.

26 — Præmis 82 i den appellerede dom; dom af 29.2.1996, sag T-280/94, Lopes mod Domstolen, Sml. Pers. I-A, s. 77, og II, s. 239, præmis 148.

og fjerde sprog²⁷. Desuden gentager han sit argument med hensyn til, hvorfor generaldirektørens indstilling blev fraveget.

43. Europa-Parlamentets svar på begge anbringender er, at ansættelsesmyndighedens afgørelse blev fyldestgørende begrundet, også for så vidt angår omstændighederne i forbindelse med fravigelsen af generaldirektørens indstilling.

44. Afgørelsen i Pierrat-sagen vedrørte et rådgivende udvalg, som ikke var foreskrevet i vedtægten, men som i mangel af et sådant vedtægtsmæssigt organ udtrykkelig var blevet nedsat for at bistå ansættelsesmyndigheden i forbindelse med udnævnelser²⁸. Sådanne udvalgs stilling kan efter min opfattelse ikke sammenlignes med en overordnet tjenstemands, såsom den pågældende generaldirektør, der blev hørt af ansættelsesmyndigheden ifølge praksis, men som afgav udtalelse i forbindelse med en udvælgelsesprøve, for hvilken der var blevet nedsat en udvælgelseskomité i henhold til selve vedtægten. Når ansættelsesmyndigheden foretrækker at følge udvælgelseskomitéens prioritering, er det således ikke nødvendigt ud over den normale begrundelse yderligere at forklare, hvorfor den ikke har fulgt udtalelser indhentet fra kilder, som ikke er foreskrevet i vedtægten.

45. Mere generelt finder jeg det klart, at ansættelsesmyndighedens ønske om at følge udvælgelseskomitéens prioritering er en gyldig og tilstrækkelig grund til udnævne én ansøger frem for en anden. Udvælgelseskomitéens uafhængighed taget i betragtning er det ikke ansættelsesmyndighedens opgave at forklare, hvordan eller hvorfor komitéen er nået frem til en bestemt prioritering af kvalifikationer. For så vidt angår påstanden om, at udvælgelseskomitéen undlod at følge meddelelsen om udvælgelsesprøven med hensyn til sprogprøverne, var appellanten som nævnt selv i stand til at efterprøve, hvilke sprog han blev prøvet i, og om dette skete i overensstemmelse med meddelelsen om udvælgelsesprøven. Derfor mener jeg, at begge disse anbringender bør forkastes.

Appellantens femte anbringende

46. Appellanten gjorde gældende over for Retten i Første Instans, at afgørelsen om at udnævne den udvalgte ansøger udgjorde en tilsidesættelse af principperne om god forvaltningsskik og tjenestens interesse samt et åbenbart urigtigt skøn. Navnlig hævdede han, at udvælgelseskomitéen ikke med føje kunne give en ansøger adgang til prøven, der ikke havde de for stillingen krævede kvalifikationer og erfaringer, og placere ham som nr. 1, at sprogprøverne ikke burde have været afgørende i betragtning af, at de højst kunne udløse fem points af et muligt maksimum på 105, og at kendskab til italiensk ikke var et ubetinget krav for at kunne bestride stillingen. Ansættelsesmyndigheden

27 — Jf. appellantens ovenfor behandlede andet anbringende.

28 — Jf. desuden dom af 9.7.1987, forenede sager 44/85, 77/85, 294/85 og 295/85, Hochbaum og Rawes mod Kommissionen, Sml. s. 3259, og af 30.1.1992, sag T-25/90, Schönherr mod ØSU, Sml. II, s. 63.

burde i stedet have fulgt udtalelsen fra generaldirektøren for Generaldirektoratet for Informations- og Pressetjenesten.

47. Retten i Første Instans forkastede argumentet vedrørende princippet om god forvaltningsskik, fordi intet tydede på, at udvælgelseskomitéen ikke havde været i stand til at bedømme ansøgerne i forhold til stillingen²⁹. Med hensyn til tjenestens interesse udtalte den, at Rettens prøvelse i betragtning af omfanget af ansættelsesmyndighedens skøn ved vurderingen af denne interesse, var begrænset til spørgsmål om, hvorvidt myndigheden havde holdt sig inden for grænserne for skønnet og ikke udøvet det på en åbenbart urigtig måde³⁰. Desuden var udvælgelseskomitéens arbejde af sammenlignende art, byggede på ansøgernes præstationer i prøverne til udvælgelsesprøven, og kunne kun prøves af Fællesskabets retsinstanter, hvis der forelå en åbenbar tilsidesættelse af de bestemmelser, som gjaldt for dette arbejde (præmis 101). Retten sluttede ud fra sagens omstændigheder, og efter at have undersøgt den udvalgte ansøgers ansøgning om at deltage i udvælgelsesprøven og hans curriculum vitae, at han ikke var åbenbart ukvalificeret til at bestride den pågældende stilling. At udvælgelseskomitéen havde givet ham lige så mange points som appellanten i alle andre prøver end sprogprøverne, viste, at han havde godtgjort, at han var egnet til at varetage de med stillingen forbundne opgaver (præmis 103).

48. Appellanten gør i appelsagen gældende, at Retten undlod at tage hensyn til den pågældende generaldirektørs udtalelse til ansættelsesmyndigheden, hvori generaldirektøren bl.a. havde lagt vægt på appellansens erfaring og bekræftede kompetence samt henstillet, at appellanten blev udnævnt til stillingen. Det indgik imidlertid ikke i Rettens opgaver at lade dens bedømmelse af ansøgerne træde i stedet for ansættelsesmyndighedens (præmis 99). Den antog, at der ikke var noget, der tydede på, at den udvalgte ansøger var åbenbart ukvalificeret til at blive udnævnt til stillingen. At generaldirektøren tydeligvis havde en meget positiv opfattelse af appellanten, kan ikke rejse tvivl om denne antagelse. Under alle omstændigheder deltog han ikke i udvælgelseskomitéens prøver, der var et centralt element i den procedure for bedømmelse af ansøgerne, som var omhandlet i meddelelsen om udvælgelsesprøven. Der er således intet grundlag for at slutte, at ansættelsesmyndigheden undlod at iagttage princippet om tjenestens interesse eller foretog et åbenbart urigtigt skøn ved at følge prioriteringen i udvælgelseskomitéens liste over egnede ansøgere. Følgelig mener jeg, at dette anbringende må forkastes.

Appellantens sjette anbringende

49. Appellanten hævder, at Retten i Første Instans begik en retlig fejl ved at forkaste hans bevis for en påstået forudindtaget i udvælgelseskomitéen, sådan som den var sammensat. Han hævdede i stævningen, at et

29 — Præmis 98 i den appellerede dom; jf. også dom af 22.6.1990, forenede sager T-32/89 og T-39/89, Marcolous mod Domstolen, Sml. II, s. 281, præmis 37 og 40.

30 — Præmis 99 i den appellerede dom; dom af 15.2.1996, sag T-589/93, Ryan-Sheridan mod FEACVT, Sml. Pers. I-A, s. 27, og II, s. 77, præmis 132.

af komitéens medlemmer, nemlig hans umiddelbart foresatte, ubegrundet havde beskyldt ham for nepotisme, idet medlemmet skriftligt havde meddelt generaldirektøren for Generaldirektoratet for Informations- og Presse-tjenesten, at appellanten havde foreslået, at der blev afholdt fællesskabsmidler til fordel for en organisation, som appellantens bror var formand for. Generaldirektøren havde vist appellanten brevet og anmodet ham om en forklaring. Dette burde efter appellantens opfattelse have udelukket denne anklager fra medlemskab af udvælgelseskomitéen.

blevet anmodet om at forklare, hvorfor han havde foreslået, at der blev afsat midler til et organ, som havde tilknytning til en person med samme efternavn som ham. Navnesammenfaldet var øjensynlig blot en tilfældighed. Appellanten har ikke ladet forstå, at han ikke kunne give denne forklaring, eller at den blev afvist, og har ikke ytret sig om, hvorvidt beskyldningen har haft yderligere virkninger for ham, eller om, hvorvidt anklageren udviste tegn på forudindtaget eller anti-pati over for ham. Da der ikke er fremsat påstand om det modsatte, er det naturligt at slutte, at hans forklaring på en forståelig fejltagelse blev godtaget. Jeg mener, at dette anbringende bør forkastes som ubegrundet, fordi det er ikke er underbygget.

50. Europa-Parlamentet nægtede at have haft kendskab til brevet. Retten i Første Instans afgjorde, at appellanten ikke havde fremlagt tilstrækkeligt bevis for dets eksistens (præmis 109) og forkastede påstanden.

Sagens omkostninger

52. Jeg mener, at der må gives appellanten medhold i ét af hans anbringender. Desuden kan Domstolen træffe endelig afgørelse om det pågældende anbringende og tage appellants påstande til følge uden at hjemvise sagen til Retten i Første Instans³¹. Domstolen skal derfor træffe afgørelse om sagens omkostninger³². I den foreliggende sag er der ikke nogen rimelig grund til at fordele omkostningerne mellem parterne³³. Europa-Parlamentet bør derfor tilpligtes at betale samtlige sagens omkostninger³⁴.

51. Jeg er enig med appellanten i, at hans udsagn vedrørende brevet eksistens ikke kan tilsidesættes med den begrundelse, at han ikke kan fremlægge et dokument, som i alle tilfælde ville have været i modpartens besiddelse. Ikke desto mindre anbefaler jeg, at dette anbringende forkastes som ubegrundet, eftersom påstanden om forudindtaget under alle omstændigheder ikke er blevet underbygget. Appellanten var tilsyneladende

31 — Artikel 54 i EF-statutten for Domstolen.

32 — Artikel 122, stk. 1, i Domstolens procesreglement.

33 — Artikel 122, stk. 2, andet led, i Domstolens procesreglement.

34 — Artikel 69, stk. 2, i Domstolens procesreglement.

Forslag til afgørelse

53. På baggrund af det ovenstående foreslår jeg Domstolen, at den

- 1) ophæver den af Retten i Første Instans afsagte dom for så vidt angår appellan-
tens første anbringende
- 2) annullerer afgørelsen af 21. februar 1995 om at udnævne X til kontorchef i
Europa-Parlamentets Informationskontor i Madrid og den dertil svarende
afgørelse om ikke at udnævne appellantens til stillingen
- 3) tilpligter Europa-Parlamentet at betale samtlige sagens omkostninger, her-
under appellantens.